

Svenska kyrkan

VELLINGE-MÅNSTORP

FÖRSAMLINGSBLADET ANKARET: VINTERN 2007

För 2000 år sedan föddes ett utsatt flyktingbarn i Betlehem. Varför valde Gud att komma till världen på det sättet? I det här numret av församlingsbladet svarar vi inte på den frågan, men väljer att fokusera på barnen som julens centrum. Vi hoppas att det skall skapa en varm julstämning hos läsaren som sprider sig i julnattens mörker.

En riktigt God Jul önskar vi er alla!

Redaktionen

Barn i väntan. Barn i start.

PÅ MOTORVÄGEN MELLAN Malmö och Trelleborg möts man av en skylt som markerar gränsen för Vellinge kommun och därmed vår församling. En dryg mil därifrån utspelar sig en helt annan historia. Vi befinner oss i källaren på Mariakyrkans församlingshem vid Nobelvägen i Malmö. Själva lokalen påminner snarast om en sjukhuskylvert, blekt målad i mintgrönt och vitt. Tända ljus och ett bord dukat med frukt och fikabröd skapar ändå en inbjudande atmosfär. Några frivilliga jobbar intensivt med att få allt att fungera, så småningom fylls rummet med barn och föräldrar.

Arabiska och svenska ljuder i de kala rummen, Suheila har ett tufft arbete med att tolka och förklara. De flesta av de som kommer är från Irak. Nyheternas dystra rapportering har ett ansikte i barnen och föräldrarna som sitter runt bordet och fikar. Men idag visar deras ansikten snarare en glad och avspänd förväntan. Snart inleds dagens aktivitet som

handlar om att modellera sin familj i lera.

– **DET GÄLLER ATT UTGÅ** från det friska och glada, säger Pernilla när jag och Karolina träffar henne och Zakera vid ett annat tillfälle. De arbetar som socio-

– Trots att barnen har upplevt fruktansvärda saker finns det alltid något gott att bygga vidare på.

mer och är gruppleddare för BIV och BIS i Malmö. Med andra ord leder de gruppverksamheter för barn i asylsökande familjer respektive barn som nyligen fått uppehållstillstånd i Sverige. Verksamheten drivs som ett sam-

arbete mellan IM och Svenska kyrkan.

– Trots att barnen har upplevt fruktansvärda saker och lever i en utsatt situation finns det alltid något gott att bygga vidare på.

En av övningarna går ut på att måla livet före och efter flykten. Många målar då bilder från deras hemland, ibland med hela familjen samlad. Så har många

och lär sig mer om sig själva och sin situation. Metoden bygger i grunden på 12 stegsprogrammet som räddat många med missbruksproblem. Genom att på olika sätt synliggöra livssituationen kan man hämta kraft ur den för att komma vidare.

BARNEN TRÄFFAS EN gång i veckan under 14 veckor. När de gått igenom programmet har de skaffat sig verktyg för att bättre kunna hantera sin framtid oavsett om den innebär att de får stanna eller skickas tillbaka. BIS som betyder Barn i Start arbetar på samma sätt för att barnen som skall stanna i Sverige ska få en så god start som möjligt.

Tillbaka på caféet visar barnen stolt upp sina lerfigurer. Urdruckna kaffekoppar och kaksmulor vittnar om att vi delat en stund av samvaro och gemenskap. Ute är höstkvällen kall, det gäller att svepa halsduken några extra varv runt halsen. Men denna kväll känner jag en annan värme som kommer inifrån, från möten som ger eftervärme.

Ola Fornling

haft det tidigare, när de kommer hit är det dessvärre ofta så att det finns familjemedlemmar kvar i hemlandet. Eller så har de blivit dödade.

NÄR PERNILLA OCH ZAKERA berättar om vad de gör beskrivs en verklighet där sorg och smärta finns nära glädje och skratt. Det fantastiska är att man inte fastnar i

det som är mörkt, utan försöker locka fram livsmod och styrka hos de barn som berövats en stor del av de goda värdena i livet.

Om man kort skall beskriva BIV och BIS verksamhet handlar det just om att stärka barnens självkänsla. Genom att arbeta med olika uttrycksformer som att modellera, måla och samtala bearbetar barnen sina upplevelser

Vill du veta mer om BIV/BIS? Gå in på www.biv.nu

Vill du stödja BIV/BIS arbete? Vid krubbgudstjänsterna och Annandagens mässa tar vi upp kollekt till deras verksamhet.

Lilla ängel

EN JULNOVELL AV KAROLINA LARSSON

Skriket växer genom trapphuset. Studsar mellan väggarna. Ner för varje trappsteg och upp igen. Det når mina öron där jag sitter uppe på avsatsen till vinden och jag känner smaken av det på tungan. Det är mitt skrik.

Jag måste ut. Inne i lägenheten hänger jackan och det ligger julklappar under granen. Jag kan inte gå in där igen. Måste ut.

Deras röster har tystnat. Väntar? Avbrutna. Jag når porten och slår i knäet när jag skjuter upp den. Det gör så ont att ögonen tåras men jag kan inte stanna.

Inuti önskar jag att pappa stod där uppe. Hade öppnat fönstret. Att han förstod att det var mitt skrik. Att han kunde kalla på mig genom fönstret.

”Ja!”

Skulle han ropa.

”Kom tillbaka. Snälla.”

Men det gör han inte. Inte nu längre, inte sedan hon flyttade hit. Han har aldrig varit bra på att kalla tillbaka och be om förlåtelse. Men jag har i alla fall alltid varit hans lilla flicka. Tills hon kom. Och klev in på första platsen. Jag tror aldrig att hon blev inbjuden. Hon bjöd in sig själv.

Jag springer tills den frostiga luften svider i halsen och benen inte känns längre. Då är det tryggt att stanna och då har jag nästan alltid kommit fram till mitt gömställe. Förr var gömstället högst upp i trappan men det är inte så vidare bra där längre. Deras röster kommer ut genom lägenhetsdörren. Inkräktar. Så jag har börjat använda mitt nödfalls-gömställe.

Benen går av sig själv. Pulsar i snön. Över gården. Lekplatsen. Förbi sporthallen och så fotbollsplanen. Man kan springa över fotbollsplanen om ingen spelar. Då går det fortare men man kan få vaktmästaren efter sig. Fast han springer inte så fort. Och det är julafton, han är förmodligen hemma idag. Efter fotbollsplanen ser man det övergivna verkstadsområdet.

Tills för ett tag sen var det många som lekte här men sen hängde Freddes brorsa sig i det gröna skjulet och då slutade alla att komma hit. Det är bra för mig, nu får jag vara för mig själv. Fast jag tar alltid en omväg så jag slipper gå förbi just där.

Snabbt klättrar jag upp på Åkessons tak. Längst ut vid ena kortsidan har ett stort träd växt

upp och grenarna blir som en parasoll som man kan krypa in under om man vill. Eller om det kommer någon. Det är ingen i närheten idag så jag sjunker ner i snön mitt på taket och gör en ängel som jag kan ligga i.

Jag önskar jag kunde berätta hur det är när det gäller henne. Men det kan jag inte. För jag vet inte om det är sant. När det har med henne att göra är det inte alltid man tror sig själv. Trots att man är helt säker på att man säger sanningen. Jag tror att pappa vet det också men han vågar inte tänka på det. För han vet inte heller riktigt hur det är. Om hon är den hon säger sig vara. Eller om hon är den hon hela tiden visar sig vara.

Hon heter Anita. Hon var Sofis mamma. Sofi och jag var nästan kompisar ett tag. Det varade inte så länge. Hon flyttade med sin pappa när han fick nog. Anita var den snällaste mamma man kunde tänka sig tyckte jag. Hon var alltid hemma och frågade alltid så mycket om hur allt var och så. De var den lyckligaste ►

► familjen. Men så skulle de skiljas. Anita och Bengt. Sofi sa att det var för att hennes mamma var en jävla alkis och helt sjuk i huvudet.

Andra sa att Anita hade berättat för dem att Bengt slog henne. Att det var därför och jag kom att tänka på en gång när hon hade brutit revbenen. Hon sa att hon hade snubblat på en kvast och fått skaftet i bröstet. Kanske hade Bengt slagit henne? Ha! sa Sofi. Hon var aspackad och trillade över skohyllan.

Vem ska man tro på i sådana lägen? Jag trodde på Anita. Hon hade alltid varit så snäll mot mig. Jag tyckte Sofi och Bengt var knäppa.

Nu är jag inte så säker. Hon ringde polisen en gång när hon och pappa hade bråkat. Hon grät och sa att han slog henne. Höll på att slå ihjäl henne. Men det var ju inte sant för jag såg allt. De lagade mat i köket och hade öppnat en flaska vin till. Anita började prata om pappas syster. Om att han inte hade fått pengar för bensinen när han hjälpte henne flytta. Att hon utnyttjade honom. Pappa sa att det inte gjorde så mycket. Det var ju hans syster. Då blev Anita alldeles vansinnig. Hon skrek att han brydde sig mer om sin syster än om henne, sin nya fru. Hon puttade på honom och slängde vinglasen i väggen.

Det hände på den tiden när han fortfarande vågade säga

ifrån, så han röt med den arga rösten att hon skulle sluta genast. Det var då hon låste in sig och ringde polisen. Men jag såg ju att han aldrig slog henne.

Polisen kom och pratade och frågade och skrev en massa. Men jag gömde mig under sängen i mitt rum. Så hon inte skulle tänka på att jag varit hemma och sett allt. Varje bråk efter det slutade alltid med att hon sa antingen med hemsk mjuk röst eller gråtig barnröst: Glöm inte att jag tog tillbaka polisanmälan.

Så nu säger pappa sällan något. Det är mest hon som skriker. Oftast när han har varit snäll mot mig. Då skriker hon att han hånar henne med sin duktiga dotter. Och hon som inte får träffa sina barn mer.

Hon är liksom liten och rund. Som en kanelbulle. Det kunde vara ett snällt utseende men det stämmer inte med hur hon får mig att känna. Känna om mig själv och om allt. För hon vill väl. Ibland. Jag vet inte. Hon kan så mycket och hjälper till överallt. Ordnar saker innan man hunnit be om dem. Sen blir hon arg om man inte blir glad på rätt sätt. Hur ska man veta vilket som är rätt när det ska vara olika varje gång? Då skriker hon att man är otacksam och att vi suttit på bar backe om det inte varit för henne. Bar backe. Det betyder att man inte har någonting. Alls.

Undrar om det är därför pappa är rädd för henne? För att

vi inte skulle ha någonstans att bo om vi inte bodde med henne? Men det var ju hon som flyttade in hos oss.

Eller så kanske han älskar henne. Han sa en gång. Det är jag och Anita nu. Men han sa också. Du har alltid varit min favorittjej, Ia.

Vad menar han med det? Ska det räcka? Att jag är hans favorit när han ändå inte står på min sida. Snön under mig har stelnat till is och när jag fryser så jag knappt står ut längre reser jag mig försiktigt för att inte förstöra ängeln.

Det går att vrida om nyckeln nästan helt ljudlöst om man är försiktig. Men först lyssnar jag alltid genom brevkastet. Det är tyst. Pappa sitter i soffan. Han har somnat. Huvudet har glidit åt sidan och ena mungipan hänger ner lite. Om en stund kommer det att samlas saliv där. Som när man får tårar i ögonen. Vatten som stiger. Rinner över. När han vaknar harklar han till och sveper med handen över munnen. Det är nästan alltid samma. Den spindelvävstunna tråden av saliv som förbinder mungipan med handen. Dras ut. Brister. Men än sover han. Anita snarkar i sovrummet. Förrådare. Jag hittar filten på golvet och skakar den innan jag lägger den över honom. Jag släcker överallt och struntar i julklapparna. Du är min favoritpappa.

Lucia- gudstjänst

Ungdomskören LIFE och barnkörerna under ledning av Bengt Jakobsson och Gudrun Söderlund.

Hököpinge kyrka
13 december kl 19.

Hököpinge syförening
säljer nybakat på
kyrkbacken från kl 18.

Samling vid krubban

LILLEJULAFTON KL 17:

ARRIE KYRKA
Medlemmar ur
ungdomskören Life

JULAFTON KL 12:

VELLINGE KYRKA
Mia Dahl, solosång

Ö GREVIE KYRKA
Helena Sandberg, solosång

GESSIE KYRKA
Barnkörerna

” Strax efter klockan två öppnas dörren till V Ingelstad församlingshem och in kommer 13 glada miniorer. Hallen fylls av kläder, skor och skolväschor. Och en massa prat, alla pratar i munnen på varandra. Denna måndag ska det målas ljusstakar. I koncentrationen upphör det annars så högljudda sorlet. Och en nästan magisk tystnad infinner sig.

Stillheten håller i sig under andakten framför öppna spisen där vi tändt ljus och barnen får dela med sig av sina adventstraditioner. Men för dem är advent och jul samma sak. Inte så konstigt, nu för tiden står tomtarna i långa rader redan innan advent.

Jag tänker på min egen barndoms jular. Då var advent en lång tid av längtan efter allt det som hörde julen till. Jag fick en adventskalender med glitter och så följde jag med mor och far och tittade på julslytningen i Vellinge. Slakten av julgrisen, pepparkaksbaket, allt så nära jul som möjligt. Julaftonsmorgon när julstjärnan i köksfönstret tändes, och julosten och den hemlagade leverkorven på frukostbordet. Granen i finrummet som blivit pyntad sent kvällen innan.

Snart är det dags att säga hej då till barnen men först ber vi vår bön och sjunger några sånger. När jag kör hem och klockan nästan är halv sex känner jag mig trött och lite sliten. Men vad gör det efter en sådan här helmysig eftermiddag med miniorerna.

Fast... visst var väl julen bättre förr... eller?

Gunilla,
barnledare i församlingen

Kyrkans öppna för barn och vuxna

Lek, samtal, fika och sångstund.

Alla är välkomna, det behövs ingen föranmälan.

- Måndag+onsdag kl 9-11, V Ingelstad församlingshem
- Måndag kl 9-11.30, Ankaret, Vellinge
- Torsdag kl 9-11.30, Babycafé 0-1½ år, Ankaret, Vellinge

SVENSKA KYRKAN I VELLINGE-MÅNSTORPS FÖRSAMLING

Adress Församlingsexpeditionen
Ankaret, Malmövägen 2,
235 36 Vellinge

Öppet Mån, ons-fre kl 10-14, tis kl 11-14

Telefon 040-42 93 00

Telefax 040-42 22 31

e-post vellinge.pastorat@svenskakyrkan.se

www .svenskakyrkan.se/vellinge

ANKARET NR 3 VINTERN 2007

Redaktion Karolina Larsson, Ola Fornling

Ansvarig utgivare Patrik Lindskog

Form www.sjunde.nu

Omslagsbild Barn i väntan: Ola Fornling

Tryck Tryckfolket, Malmö 2007